

И съ сжати твърдо го молила.
Недѣй любе никому даказвашь,
Нити да сѣ предъ хора-та струвашь.
Че ты мене отъ все сердце любншь,
И у майка често ми доходишь.
Зачто-то сѣ хора завистливы
Да ни смразѣтъ они сѣ готовы.
Недѣй любе кога-то ма виждашь,
На седанка данми сѣ обаждашь.
Ни кога-то въ хоро-то излѣзвашь,
Недѣй да сѣ ты до мене хващашь.
Из отъ грѣша като да та глѣдашь,
Съ пзано грѣце и да ты сѣ радвашь.
А и азъ ще да съмь ти душманка,
Прѣдъ хора-та на съборъ и въ седанка.
Их на тайно само текѣ икамъ,
Твое нма сладко любе! викамъ.

9

Что сѣ сѣ моме замислила?
Да ли ин стадо изгубила,
Или ти е майка болна,
Или ти сѣ братъ разсърдилъ;
Ако ин стадо изгубила?
Азъ ще ти го днесъ налѣбра,
Ако ти е майкъ болна?
Азъ ще неа да изцѣбра.